

Dijous I d'Advent

Text de l'Evangelí (Mt 7,21.24-27): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «No tothom qui em diu: ‘Senyor, Senyor’, entrarà al Regne del cel, sinó el qui fa la voluntat del meu Pare del cel. Per això, tothom qui escolta aquestes meves paraules i les compleix, s'assembla a un home assenyat que va construir la seva casa sobre roca. Va caure la pluja, van arribar les torrentades, bufaren els vents i investiren contra aquella casa, però no es va ensorrar, perquè estava fonamentada sobre roca. En canvi, tothom qui escolta aquestes meves paraules i no les compleix, s'assembla a un home sense seny que va construir la seva casa damunt de sorra. Va caure la pluja, van arribar les torrentades, bufaren els vents i investiren contra aquella casa, i la casa es va ensorrar: la seva ruïna fou completa».

«No tothom qui em diu: ‘Senyor, Senyor’, entrarà al Regne del cel»

Abbé Jean-Charles TISSOT

(Freiburg, Suïssa)

Avui, el Senyor pronuncia aquestes paraules al final del seu "Sermó de la muntanya", en el qual atorga un sentit nou i més profund als Manaments de l'Antic Testament, és a dir, les "paraules" de Déu als homes. S'expressa com a Fill de Déu, i és com a tal que ens demana de rebre el que jo us dic, com paraules de gran importància: paraules de vida eterna que han de ser posades en pràctica, i no solament escoltades —amb el risc d'oblidar-les o d'acontentar-se amb admirar-les o admirar el seu autor—, però sense implicació personal.

«Construir la casa damunt la sorra» (cf. Mt 7,26) és una imatge per a descriure un capteniment desassenyat, que no mena vers cap resultat i acaba en el fracàs d'una vida, després d'un llarg i penós esforç per a edificar quelcom. "Bene curris, sed extra viam", deia sant Agustí: corres bé, però fora del trajecte homologat, podríem traduir. Quina llàstima arribar només fins aquí: el moment de la prova, de les

tempestes i de les crescudes que necessàriament hi ha en la nostra vida!

El Senyor vol ensenyar-nos a posar un fonament sòlid, que prové de l'esforç per a posar en pràctica els seus ensenyaments, vivint-los cada dia a través dels petits problemes que Ell intentarà dirigir. Les nostres resolucions quotidianes per a viure l'ensenyament del Crist han d'acabar, així, en resultats concrets, tot i que no definitius, però dels quals podrem obtenir l'alegria i l'agraïment en el moment de l'examen consciència, a la nit. L'alegria d'haver obtingut una petita victòria sobre nosaltres mateixos és un entrenament per a altres batalles, i la força no ens mancarà —amb la gràcia de Déu— per a perseverar fins al final.

«Entrarà al Regne del cel només el qui fa la voluntat del meu Pare del cel»

+ Mn. Antoni ORIOL i Tataret
(Vic, Barcelona, Espanya)

Avui, la paraula evangèlica ens convida a meditar seriosament sobre la infinita distància que hi ha entre el mer “escoltar-invocar” i el “fer” quan es tracta del missatge i de la persona de Jesús. I diem “mer” perquè no podem oblidar que hi ha maneres d'escoltar i d'invocar que comporten el fer. En efecte, tots els qui, havent escoltat l'anunci evangèlic, creuen, no restaran confosos; i tots els qui, havent cregut, invoquin el nom del Senyor, se salvaran: ho ensenya sant Pau en la carta als Romans (vegeu: 10,9-13). Es tracta, en aquest cas, dels qui creuen amb autèntica fe, aquella que «obra mitjançant la caritat», com escriu també l'Apòstol.

És un fet, però, que molts creuen i no fan. La carta de sant Jaume ho denuncia d'una manera impressionant: «Poseu en pràctica la paraula i no us limiteu a escoltar-la, que us enganyaríeu a vosaltres mateixos» (1,22); «Si no es demostra amb les obres, la fe és morta» (2,17); «Així com el cos, sense l'esperit, és mort, també la fe sense les obres és morta» (2,26). És el que refusa, també inoblidablement, sant Mateu quan rebla: «No entrarà al Regne del cel tothom qui em diu: ‘Senyor, Senyor’; hi entraran només els qui compleixen la voluntat del meu Pare del cel» (7,21).

Ens cal, doncs, escoltar i complir; és així com construïm sobre roca i no damunt de sorra. Com complir? Preguntem-nos: Déu i el proïsme m'arriben al cap —sóc creient amb convicció?; al sexe —porto una vida casta?; a la butxaca —comparteixo els meus béns amb criteri solidari?; a la cultura —contribueixo a envigorir els valors humans del meu país?; a l'augment del bé —fujo del pecat d'omissió?; al capteniment apostòlic —cerco la salvació eterna dels qui m'envolten? En una

paraula: sóc una persona de seny que, amb fets, edifico la casa de la meva vida sobre la roca de Crist?